

תת"ע 5925/12/17 - דן יוסף איגלס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5925-12-17 מדינת ישראל נ' איגלס דן יוסף
תיק חיצוני: 14115063464

בפני	כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר
מבקש	דן יוסף איגלס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. ראשית דבר:

בפני בקשה לביטול כתב האישום מחמת טענת הגנה מן הצדק.

2. נסיבות המקרה:

כנגד המבקש, נכה בעל תעודת נכה, הוגש כתב אישום לפיו ביום 04/11/17 עצר את רכבו באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה וזאת בניגוד **לתקנה 71(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961**. בדיון אשר מיום 22/04/18, טען המבקש כי יש לבטל את כתב האישום מחמת טענת של הגנה מן הצדק, מאחר וחלו פגמים כגון אי המצאת צילום הרכב בשעת ביצוע העבירה למבקש, אי ציון בהודעת הקנס כי לרכב הוצמד תו נכה כנדרש, אי הפרעה משמעותית ע"י המבקש, אי רישום הודעת הקנס ע"י שוטר תנועה ואי יצירת קשר טלפוני עם המבקש.

3. דין והכרעה:

אקדים ואומר כי החלטתי לדחות את טענת המבקש. ידוע כי טענת הגנה מן הצדק היא טענה שיש לקבלה במשורה במקום בו יש לתקן עוול ממשי שנעשה כלפי הנאשם במעשיה הנפסדים של רשויות התביעה. **בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 766** (להלן: "**הלכת בורוביץ**") נקבעו 3 שלבים לבחינת טענת הגנה מן הצדק. **בשלב הראשון** יש לזהות את הפגם שנפל בהחלטת הרשות במנותק משאלת האשמה או החפות. **בשלב השני** לאחר שזוהה פגם על בית המשפט לבדוק אם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים יש פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. **בשלב השלישי** ככל שנקבע כי אכן יש פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, יש לבדוק אם יש אמצעי מתון יותר מביטול כתב האישום כדי לרפא את הפגם. ומן הכלל אל הפרט:

שלב ראשון - הפגם שנפל בהחלטת המשיבה:

סבורני כי הפגם שנפל טמון בעיקר בפן הפרוצדוראלי של קיום **חוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993** (להלן: "**החוק**") כפי שציין המבקש בבקשתו בעצמו, דהיינו אי עמידת המשיבה בנהלים הקבועים בחוק לצורך אכיפת החניה ע"י רכב נכה ומסירת וביצוע הודעת תשלום הקנס, וכן בפן המשפטי לעניין "הפרעה לתנועה". כל זאת, כעולה מסעיף 2 דלעיל.

שלב שני - האם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים יש פגיעה חריפה בתחושת הצדק:

במקרה דנן, ומבלי להיכנס לעובי הקורה שכן הדבר שמור להליך העיקרי (ככל שזה יתקיים), עולה כי **בקיומו של הפגם הנ"ל פגיעה בתחושת הצדק**. שכן, על פניו, עפ"י חומר הראיות, אין חולק כי המשיבה לא צירפה צילום של העבירה בהודעת הקנס למבקש, כנדרש בחוק, ואף לא מכחישה כי בדו"ח השוטר לא צוין כי מדובר ברכב בעל תו נכה, כנדרש בחוק. עם זאת, אינני סמוך כי מדובר בפגיעה חריפה, כלשון ההלכה, מפאת המפורט בשלב השלישי להחלטה.

שלב שלישי - בחינת אמצעי מתון יותר מביטול כתב האישום לצורך ריפוי הפגם:

אמנם, אינני מתכחש לעובדה כי ישנה פגיעה בתחושת הצדק, אך לאור העובדה כי טוענת המשיבה כי רכבו של המבקש צולם אך פטורה היא מכוח **סעיף 3א(ג) לחוק** מלהמציא לו את הצילום שכן מדובר בשוטר תנועה שנתן למבקש את הדו"ח, ולאור העובדה כי הודה למעשה המבקש כי החנה את רכבו באופן הגורם להפרעה מסוימת בתנועה (עת המחלוקת היא לגבי חומרת ההפרעה), סבורני כי ניתן להימנע מביטול כתב האישום לצורך ריפוי הפגם הנ"ל, ולהביא בחשבון את מכלול נסיבות המקרה הנ"ל, במהלך ההליך עצמו ככל שזה יתקיים. לעניין זה, אף לקחתי בחשבון את ההחלטה בדבר בקשה לפסיקת הוצאות אותה צירף המבקש על מנת לתמוך בטיעוניו (**08150054399, דן עמיאל נ' עיריית תל אביב יפו, ביהמ"ש לעניינים מקומיים בתל אביב יפו מיום 21.6.17**) בו לכאורה נסיבות דומות אך לא זהות, שהביאו את המאשימה אותו מקרה לחזור בה מכתב האישום שהוביל למעשה לזיכויו של הנאשם ובו צוינו פגמי הדו"ח שניתן לנאשם לצד היסוד לאשמה מצדו.

4. סיכום של דבר:

- לאור כל האמור לעיל, הריני לדחות את בקשת המבקש לביטול כתב האישום מחמת טענת הגנה מן הצדק.
- כתב האישום יישאר על כנו.
- קובע לשמיעת ראיות ליום 10.3.19 שעה 12.00
- המזכירות תזמן את עד התביעה לשיבה הנ"ל.

- על הנאשם להביא את עדיו, במידה ולא יתייצב בית המשפט יהיה רשאי לדון את הנאשם בהעדרו.
- המזכירות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ח, 05 יולי 2018, בהעדר הצדדים.